

QUE SABES... DAS PROFESIÓNS (1)

EN DESUSO

5ºC

LATOEIRO

A orixe do latoeiro estaba no arranxo de útiles caseiros de latón ou cobre. Foi un oficio ambulante que existiu ata as décadas dos cincuenta e sesenta do século XX. O seu cometido consistía en arranxar cacharros de cociña como tixolas, cacerolas, cazos ou xerras metalizadas por precios asequibles para economías débiles.

Reparaban e remozaban os utensilios mediante soldaduras feitas con estano, que nalgúns casos supoñía pór unha nova base con material de folla de lata.

As súas ferramentas de traballo levábanas nunha arqueta metálica e como medio enerxético acompañábaos un forniño portátil alimentado con carbón vexetal, co que quentaban os soldadores para derretir o estano.

O RESINEIRO

O resineiro era o encargado de extraer a resina dos piñeiros e doutras árbores. Para iso realizaba cortes no tronco do piñeiro e colacaba uns potes debaixo do corte para que este supurase savia e caera directamente nel. Todo isto facíase día tras día dende o comezo de marzo ata mediados do mes de novembro.

O método máis común é “o método a vida” que se extraía só a resina dunha das caras da árbore. Outro método era “o método a morte” que se extraía a resina de todas as caras da árbore pero era pouco utilizada porque era excesivamente dañino para a árbore e podía provocar a súa morte.

LEÑADOR

O leñador era aquel home que ía ao monte durante longas temporadas e adicábase exclusivamente a talar as árbores co seu machado, xeralmente de dobre fío. Unha vez tiradas as árbores tamén encargábase de derronálas, e dicir, quitarles as pólas e a codia para máis tarde fender leña.

Coa aparición da motoserra quedou en desuso a utilización do machado.

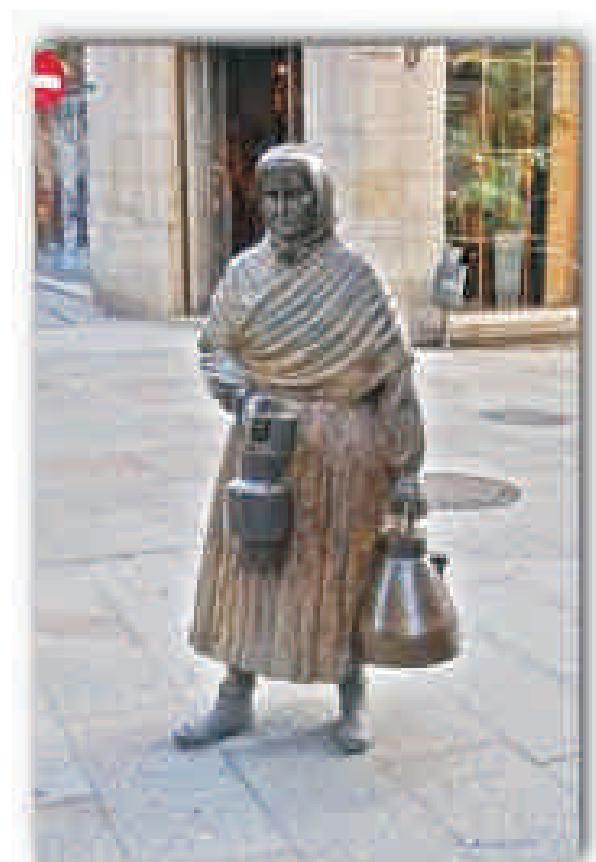
VERDUGOS

O oficio de verdugo non era fácil, case ningún quería desempeñalo voluntariamente. A xente vía aos verdugos cunha mestura de respeito e terror e moitas veces eran difamados e marxinados. Xeralmente o verdugo era reclutado dos máis baixos estratos da sociedade, incluso das esferas da delincuencia e o crimen.

Os criterios para elección dun verdugo variaban moito. Na antigüidade clásica os esclavos eran obrigados a realizar as execucións; e nas colonias romanas, os lexionarios eran os encargados de axustar contas aos delincuentes, que maiormente eran crucificados. No Imperio romano os homes responsables dos axustizamentos eran parte de gremios considerados inferiores. Ás veces eran os familiares da propia víctima, pero tamén podían ser persoas escollidas de modo arbitrario ou por castigo. Algunhas veces para vivir era necesario matar, xa que un criminal condeado a morte tiña a tarefa de matar aos outros condenados.

Os verdugos debían vivir fóra das cidades e eran case intocables, ademais de que estaban desamparados polas leis. Como se se tratara dun leproso, só podía entrar nas cidades cun permiso especial, ocupaba o último lugar nas igrexas, tiña que pedir permiso para entrar a unha fonda a comer e levar a súa propia xerra de cervexa.

A familia do verdugo tamén era marxinada e os fillos herdaban o terrible oficio dos pais, por iso nalgúns lugares existían xeracións enteras adicadas ao oficio, como a familia Sansón, que durante case trescentos anos executou aos condenados da cidade de París.

LEITEIRAS

Foron mulleres que por estar o municipio próximo a cidade, dedicáronse a vender nela o leite do seu gando, así como a do gando de outros veciños. Era habitual velas percorrendo as rúas coas súas caldeiretas e a medida. Levantábanse de noite para muxir as vacas; antes do amencer recollían tamén o leite que lle traían os seus veciños e coa alba chegaban á cidade para así poder distribuílo antes do almorzo polas casas dos seus clientes. Coñecidas leiteiras foron Socorro Morena, Irene Ríos e Carme Padrón, de Piñor; Roxelio Conde, de Bentrazes y Camila de Barbadás.